

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący Asesor sądowy Tadeusz Górka

Protokolant sekr. sądowy Magdalena Piskow

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lipca 2020 r. w B.

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko A. L.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 6 202,26 zł (sześć tysięcy dwieście dwa złote dwadzieścia sześć groszy) wraz z:

- 1) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 3 725,10 zł od dnia 16 lipca 2019 r. do dnia zapłaty,
- 2) odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 597,78 zł od dnia 16 lipca 2019 r. do dnia zapłaty,
- 3) odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1879,38 zł od dnia 12 lutego 2020 r. do dnia zapłaty,

II. oddała powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2067 zł (dwa tysiące sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Asesor sądowy Tadeusz Górka

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanej A. L. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) kwoty 6.202,26 zł. Ponadto powód wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od następujących kwot: 551,90 zł; 13,00 zł; 213,60 zł; ; 333,20 zł; 272,80 zł; 239,20 zł; 265,70 zł; 156,70 zł; 524,00 zł; 365,30 zł; 339,00 zł; 253,00 zł; 144,40 zł; 35,30 zł oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwot: 34,58 zł; 563,20 zł; 1.879,38 zł oraz zasądzenie zwrotu kosztów sądowych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż na podstawie umowy gospodarczej nr (...) z dnia 14 lipca 2016 r. zobowiązał się do odpłatnego świadczenia usług pocztowych i komplementarnych do nich określonych w § 1 niniejszej umowy, a pozwana zobowiązała się w zamian do uiszczania opłat na rzecz powoda w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury, które były wysyłane każdorazowo do pozwanej niezwłocznie po wystawieniu, a które nie zostały uregulowane w związku z nieterminowym regulowaniem faktur nr (...). Powód podkreślił, iż należności główne z tych faktur zostały zaspokojone oraz częściowej zapłaty FV- (...). Co więcej, podał, iż w dniu 10 grudnia 2018 r. wystawił notę odsetkową

nr (...) na kwotę 34,58 zł. Notę odsetkową nr (...) z dnia 11 lipca 2019 r. na kwotę 563,20 zł powód objął odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od w/w nieuregulowanych faktur VAT każdorazowo za okres od dnia wymagalności do dnia 15 lipca 2019 r. Wezwaniem do zapłaty z dnia 22 listopada 2018 r. powód wezwał pozwanego do uregulowania należności w terminie 7 dni. Powód wskazał, iż do dnia wniesienia pozwu pozwany nie przesłał powodowi żadnej odpowiedzi, ani nie zapłacił żądanej kwoty.

Postanowieniem Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydziale Cywilnym, dnia 5 sierpnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1292600/19 przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy.

Dnia 6 sierpnia 2019 r. pełnomocnik powoda wniósł skargę na postanowienie Referendarza Sądowego, twierdząc, iż powódka spełniła wszystkie stawiane wymagania, a wszelkie okoliczności uzasadniają rozpoznanie sprawy w Sądzie w Lublinie.

Postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2019 r. Sąd Rejonowy w Lublinie VI Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1292600/19 przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy.

Pismem pełnomocnika powoda z dnia 5 grudnia 2019 r. podtrzymał w całości powództwo.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym, Referendarz Sądowy w Bydgoszczy, VIII Wydział Gospodarczy dnia 10 grudnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt VIII GNc 8219/19 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego sprzeciw wniosła pozwana, zaskarżając nakaz zapłaty całości oraz wniosła o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana podniosła zarzut przedawnienia dochodzonego przez powódkę roszczenia. W opinii pozwanej, powód nie udowodnił należności objętych pozwem, faktu spełnienia świadczenia objętego fakturami, za opóźnienie których dochodzone są odsetki, a także faktu oraz daty dostarczenia faktur pozwanej. Ponadto podkreśliła, iż w żaden sposób nie udowodniono, ażeby owe faktury, od których dochodzone są odsetki, zostały jej doręczone. Podniosła, iż faktury załączone do pozwu nie zostały podpisane przez osoby upoważnione do ich wystawienia i odbioru, co w opinii pozwanej powoduje, iż nie można je uznać za dokumenty, na podstawie których można by uznać zasadność roszczenia w zakresie dochodzonych odsetek. Co więcej, pozwana wskazała, iż powód nie wykazał, by wskazane w poszczególnych fakturach ilości nadawanych przesyłek odpowiadały stanowi rzeczywiście.

Pismem z dnia 8 czerwca 2020 r. powód odniósł się do zarzutów pozwanej.

W uzasadnieniu podał, iż całe dotychczasowe powództwo podtrzymuje, jednocześnie zarzucając twierdzeniom powódki gołosłowność i brak ich udowodnienia. Powód powołał się na treść art. 118 k.c., wedle którego termin przedawnienia wynosi 6 lat, a dla roszczeń o świadczenie okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata, a koniec okresu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego. Wskazał, iż ze względu na to, że jest (...) a jego roszczenia są związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, to uzasadniony termin przedawnienia wynosi 3 lata. Ponadto zarzucił pozwanej, iż w żaden sposób nie udowodniła ona rzekomego niewykonania umowy przez powoda, choćby poprzez wniesienie reklamacji, powołując się przy tym na art. 94 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe. Odnosząc się natomiast do zarzutu braku doręczenia, a co za tym idzie, niemożności naliczenia odsetek, powód wskazał, iż umowny termin zapłaty wynosił 14 dni od wystawienia faktury, a nie od jej doręczenia, chociaż były one do pozwanej wysyłane. Co zaś się tyczy mocy dowodowej faktur VAT, powód wyjaśnił, iż są one dokumentami prywatnymi, a więc nie wymagają podpisu osoby upoważnionej do jej wystawienia, czy odbioru dla swej ważności. Podał również, iż ilość przesyłek nadanych przez pozwaną wynika jednoznacznie z faktur, bowiem w sposób czytelny wskazują one ilość nadanych przesyłek przez pozwaną w poszczególnych rodzajach i wagach.

Sąd ustalił, co następuje:

Strony w ramach prowadzonych przez siebie działalności gospodarczych zawarły umowę nr (...) w dniu 14 lipca 2016 r., na podstawie której powód zobowiązał się do odpłatnego świadczenia usług pocztowych i komplementarnych do nich określonych w § 1 umowy, a pozwana zobowiązała się do uiszczenia opłat na rzecz powoda w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury.

Okoliczność bezsporna, a nadto **dowód** : umowa (...) nr (...) – k. 37 – 38 akt.

Z treści § 3 ust. 2 przedmiotowej umowy wynikało, iż pozwana zobowiązała się do zapłaty opłaty pocztowej wynikającej z obowiązującego w chwili nadania przesyłek cennika Usług powszechnych w obrocie krajowym i zagranicznym, co znajduje swoje odzwierciedlenie w cenach umieszczonych za fakturach.

Dowód: umowa nr (...) – k.37 – 38 akt, załącznika nr (...) do umowy – k. 41 - 42 akt, cenniki usług powszechnych w obrocie krajowym i zagranicznym – k. 297 - 329 akt.

W okresie od 4 listopada 2016 r. do 5 marca 2018 r. powód wystawił pozwanej 19 faktur VAT z indywidualnymi numerami, z tytułu usług objętych umową zawartą między stronami z dnia 14 lipca 2016 r. na łączną sumę 5.490,80 zł. W ich treści zawarta była informacja o sposobie płatności, który miał nastąpić w ciągu 14 dni przelewem. Ponadto, na każdej z faktur widniała informacja o terminie płatności, ale zostały również wymienione szczegółowo towary z ich wagą oraz ilością, jak i kategoriami, jak np. polecane (...) krajowe (...) polecane (...) zagraniczne. Pozwana nadawała i prowadziła książkę nadawczą listów poleconych oraz zestawienia dzienne nadanych przesyłek, na których widnieją daty, ceny oraz liczba nadawanych przesyłek.

Dowód: faktury VAT wystawione przez powoda – k. 43 - 62 akt, zestawienia dzienne nadawanych przesyłek wraz z książką nadawczą – k.113 – 296 akt.

Powód w związku z niezapłaceniem przez pozwaną należności z faktur, wystosował wezwanie do zapłaty, w którym oznaczył każdą należną sumę wraz ze wskazaniem dokumentu, na którym opiera swoje żądania. Kwota do zapłaty wynosiła 3.725,10 zł.

Dowód : wezwanie do zapłaty, wraz z nadaniem przesyłki – k. 64 - 65 akt.

W związku z nieterminowym regulowaniem faktur (...) (należności główne z tych faktur zostały zaspokojone) oraz częściowej spłaty należności z faktury nr (...), powód wystawił pozwanej notę odsetkową nr (...) z dnia 10 grudnia 2018 r. opiewającą na kwotę 34,58 zł.

Dowód: nota odsetkowa z dnia 10 grudnia 2018 r. – k. 57 akt.

W związku z nieterminowym regulowaniem faktur, powód po raz kolejny wystawił notę odsetkową nr (...) w dniu 11 lipca 2019 r. na kwotę 563,20 zł, przy czym uwzględniła w tej kwocie również odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od nieuregulowanych faktur VAT, każdorazowo za okres od dnia wymagalności do dnia 15 lipca 2019 r.

Dowód: nota odsetkowa z dnia 11 lipca 2019 r. – k. 68 akt.

Przesyłki były doręczane pozwanej przez listonosza bądź wydawane w urzędzie pocztowym po wcześniejszej awizacji.

Dowód : wydruki z systemu (...) – k.330 – 344 akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów i wydruków przedstawionych przez powódkę, które nie budziły wątpliwości co do swojej autentyczności. Należy podkreślić, iż Sąd przy ocenie dowodów kierował się art. 233 k.p.c., wedle którego Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie punktem wyjścia do dalszych rozważań, jest ustalenie rodzaju przepisów, które będą mogły znaleźć zastosowanie do usługi świadczonej przez powoda.

Zważyć bowiem należało, iż według art. 2 Ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe, usługę pocztową stanowi, wykonywanie w obrocie krajowym lub zagranicznym, zarobkowe realizowane łącznie lub rozdzielnie przyjmowanie, sortowanie, doręczanie przesyłek pocztowych oraz druków bezadresowych, przemieszczanie przesyłek pocztowych oraz druków bezadresowych, jeżeli jest wykonywane łącznie z przynajmniej z jedną spośród wcześniej wymienionych czynności.

Ustawodawca we wspomnianej regulacji wyszczególnił uprawnionych do wykonywania owej działalności, przewidział również osobny rozdział poświęcony świadczeniom usług pocztowych, z którego wynika choćby sposób zawarcia umowy czy odstąpienie od niej, jak również opłaty za usługi pocztowe. Co więcej, nałożył obowiązek opracowania regulaminu (art. 21). Znaleźć można również przepisy odnoszące się do świadczenia usług powszechnych (Rozdział 4) czy odpowiedzialności operatora pocztowego oraz postępowania reklamacyjnego (Rozdział 8).

W omawianej regulacji pojawiają się poszczególne przepisy, takie jak art. 3, który wskazuje kim jest operator pocztowy oraz określenie nadawcy jako podmiotu, który zawiera z operatorem umowę o świadczenie usługi pocztowej. Z treści art. 21 omawianej ustawy dowiadujemy się natomiast o obowiązku operatora pocztowego do określenia w regulaminie świadczenia usług pocztowych lub umowach o świadczenie usług pocztowych warunki wykonywania i korzystania z usług pocztowych na podstawie umów o świadczenie usług pocztowych. Z kolei z lektury art. 15 wynikają czynności, jakie należy podjąć w celu zawarcia umowy o świadczenie usługi pocztowej, co może wspomóc we wskazaniu istotnych obowiązków stron, dzięki czemu możliwe jest wskazanie celu społeczno – gospodarczego umowy. Powyższe pozwala zatem na stwierdzenie, iż elementy istotne umowy o świadczenie usług pocztowych zostały w sposób wystarczający uregulowane przez inne przepisy w rozumieniu art. 750 k.c., a więc przez Prawo pocztowe, co oznacza, że chociaż są to umowy o świadczenie usług, to nie znajdują one zastosowania przepisy o zleceniu wskazane w art. 750 k.c. W efekcie, zważając na treść definicji usługi pocztowej w art. 2 Prawa pocztowego, należy jednoznacznie stwierdzić, iż nie będzie znajdowało uzasadnienia odesłanie do art. 751 k.c. zawierającego regulację terminów przedawnienia roszczeń (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt III CZP 20/09, OSNC 2010/1/12).

Przepis art. 750 k.c. znajduje bowiem zastosowanie do umów o świadczenie usług polegających na dokonywaniu czynności faktycznych, które nie są uregulowane innymi przepisami. Oznacza to, że przepis ten nie dotyczy umów o świadczenie usług, które podpadają pod przepisy dotyczące którejkolwiek umowy nazwanej, uregulowanej w kodeksie cywilnym bądź w innych aktach prawnych. Umowa o świadczenie usług pocztowych została uregulowana w odrębnym akcie prawnym – ustawie z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe, a zatem w świetle art. 750 k.c. nie mają do niej zastosowania przepisy o zleceniu. Powyższe stanowisko znajduje oparcie w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r. (III CZP 20/09, OSNC 2010/1/12) wydanej na gruncie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Tym samym wobec braku przepisu szczególnego regulującego termin przedawnienia roszczenia operatora pocztowego o zapłatę wynagrodzenia za usługi pocztowe, zastosowanie odnajdzie trzyletni termin przedawnienia, przewidziany w przepisie art. 118 k.c. (tak też wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 23 marca 2016 r., sygn. akt V GC 1413/15).

Strona powodowa poprzez przedłożenie dokumentów w postaci faktur VAT, wraz z potwierdzeniem wywozu towaru wykazała fakt wykonania umowy o świadczenie usług pocztowych, jak również wysokość wynagrodzenia oraz termin i sposób jego zapłaty.

W dalszej części uzasadnienie należało się odnieść do twierdzeń stron postępowania.

Odnosząc się do zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, to należy wskazać, że jak wynika z treści książek nadawczych dostarczonych przez powódkę można było bez wątpliwości uznać, iż strona powodowa była zobowiązana świadczyć usługi w zakresie doręczeń przesyłek pocztowych.

Należało mieć również na uwadze, iż z lektury faktur VAT wystawionych na skutek wykonania usługi wynikało, iż pozwana składała zamówienia na przedmiotowe usługi, czego bezsprzecznym dowodem są książki nadawcze zredagowane przez stronę pozwaną oraz są oznaczone pieczęciami, które zawierały szczegółowe określenie rodzaju przesyłki i jej adresata. Co więcej, książki nadawcze posiadały wiadomości obejmujące zakres należności, które wynikały z okoliczności nadania przesyłek.

Pozwana zarzuciła stronie powodowej, iż ta nie wykonała należycie umowy, czego jednak skutecznie nie udowodniła. Zwrócić bowiem należało uwagę na fakt, że pozwana nie próbowała w żaden sposób zareklamować wykonywanej przez powoda usługi, co więcej przez cały czas z nich korzystała, nie zgłaszając w trakcie trwania umowy żadnych zastrzeżeń. Biorąc pod uwagę czas trwania łączącej strony umowy, nie sposób dać wiarę twierdzeniom pozwanej. Ze względu na fakt wykonania świadczenia przez powódkę, za słuszne należało uznać wystawienie faktur VAT. Powódka na obronę swych twierdzeń zaprezentowała szereg prywatnych dokumentów i wydruków, z których jasno wynikało jego zobowiązanie do świadczenia usług stanowiących podstawę zawartej przez strony umowy, ale również czynności dokonane przez pozwaną w celu wykonywania swojej działalności gospodarczej, takich jak składanie zamówień, które zawierały zestawienia nadanych przesyłek jak również wysokość konkretnych należności. Z całokształtu przedstawionej przez powoda dokumentacji można wyodrębnić zestawienia nadanych przesyłek przez pozwaną.

Pozwana w żaden sposób nie odniosła się do twierdzeń i dowodów zaprezentowanych przez powoda, choć Sąd pouczył ją o takiej możliwości. Powyższe okoliczności jednoznacznie wskazują, iż pozwana była zobowiązana do uregulowania należności, które wynikają z pozwu. Umowa została przez powódkę wykonana, pozwana nigdy nie kwestionowała jakości wykonanych przez (...) usług.

Nie można również przyznać racji pozwanej w zakresie, w jakim zarzuciła ona przedawnienie roszczeń powoda. Co prawda nie podała ona w jakim, jej zdaniem, terminie przedawniają się roszczenia dochodzone przez powódkę, ale bez względu na argumenty, Sąd uznaje, że w okolicznościach sprawy roszczenia powódki przedawniałyby się po upływie 3 lat, co zostało wcześniej szczegółowo uzasadnione.

Niezasadne byłoby opieranie zarzutu przedawnienia na podstawie regulacji art. 93 ust. 2 Prawa pocztowego, z którego wynika, iż roszczenia dochodzone na podstawie ustawy przedawniają się z upływem 12 miesięcy od dnia nadania przesyłki pocztowej jest chybione. Interpretując ten przepis zważyć bowiem należy, iż okres objęty tym przepisem odnosi się do roszczeń odszkodowawczych wobec operatorów pocztowych, co można wywnioskować już z samej lektury tytułu rozdziału „Odpowiedzialność operatora pocztowego oraz postępowanie reklamacyjne”, w której art. 87 jak i następne jasno wskazują, iż ich treść wprost opisuje odpowiedzialność operatorów pocztowych za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi pocztowej. Szczegółowo w tej kwestii wypowiedział się Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, wskazując prawidłową wykładnię omawianego przepisu, bowiem „Dekodowanie ust. 2 art. 93 jedynie na płaszczyźnie reguł języka ogólnego może stwarzać pole do interpretacji, że przepis ma charakter ogólnego terminu przedawnienia. W związku z powyższym, przeprowadzić należy test prawidłowości odkodowania językowego normy wynikającej z tego przepisu. W pierwszej kolejności należy zatem odwołać się do wykładni systemowej. Dyrektywy wykładni systemowej wewnętrznej (wertikalnej) nakazują zaś interpretację ust. 2 art. 93 ustawy pr. pocztowe w kontekście treści całej jednostki redakcyjnej (artykułu), którego częścią jest tenże ustęp. Ustęp 1 art. 93 pr. pocztowego określa bowiem, kiedy uważa się za wyczerpaną drogę postępowania reklamacyjnego w odniesieniu do usług pocztowych, a ust. 3 stanowi, że bieg przedawnienia roszczeń zawiesza się na okres od dnia wniesienia reklamacji do dnia wyczerpania drogi postępowania reklamacyjnego. Ponadto, analizowana regulacja musi być wykładana z uwzględnieniem tytułu Rozdziału 8 - " Odpowiedzialność operatora pocztowego oraz postępowanie reklamacyjne" - (argumentum a rubrica). Zarówno treść rozdziału 8 jak i art. 93 pr. pocztowego prowadzi do wniosku, że wskazany w art. 93 ust. 2 termin przedawnienia dotyczy jedynie roszczeń odszkodowawczych, przysługujących odpowiednio nadawcy lub adresatowi z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania przez operatora pocztowego usług pocztowych. Ewentualne

odwołanie się do dyrektyw wykładni systemowej zewnętrznej (przepisów ustawy prawo przewozowe) należy uznać za nieuprawnione. Obie ustawy mają bowiem odrębny przedmiot regulacji, a ponadto rozwiązania normatywne zawarte w ustawie pr. przewozowe dotyczące sfery przedawnienia zostały ujęte zupełnie inaczej niż rozwiązania w ustawie pr. pocztowe.” (Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt VIII Ga 217/14, LEX nr 1952578).

Prowadzi to do wniosku, iż w przypadku omawianej sprawy zastosowanie znajdzie art. 118 k.c. wedle którego termin przedawnienia dla świadczeń okresowych oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi 3 lata. Ustalenie to prowadzi do stwierdzenia, iż roszczenia powódki są zasadne, udowodnione oraz nieprzedawnione i mogą być dochodzone przed Sądem.

Stronie powodowej, co do zasady przysługiwało uprawnienie do domagania się odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych określonych w treści art. 7 i art. 4 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. Wobec tego kwotę 3725,10 zł (pkt I 1 wyroku) Sąd zasądził wraz z tymi odsetkami.

Należy mieć na uwadze fakt, iż rekompensata za koszty odzyskiwania należności w kwocie 40 euro, stosownie do treści art. 10 ust. 1 ustawy, przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione. Roszczenie o rekompensatę w wysokości 40 euro powstaje po upływie terminów zapłaty ustalonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej regulacji. Wskazane w art. 10 ustawy uprawnienie wierzyciela jest niezależne od spełnienia przez niego dodatkowych warunków, oprócz tego, iż wykonał swoje zobowiązanie oraz nabył prawo do żądania odsetek. Tak było w okolicznościach sprawy. Błędna była jednak data naliczenia odsetek od rekompensaty, bowiem odsetki można naliczać dopiero od doręczenia wezwania do zapłaty tej kwoty czyli od doręczenia nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu, wobec brzmienia art. 455 kc. Miało to miejsce w dniu 4 lutego 2020 r., a przy przyjęciu terminu 7 dni na zapłatę, odsetki od kwoty 1879,38 zł (wielokrotność rekompensat) Sąd zasądził od 12 lutego 2020 roku, a w pozostałej części powództwo należało oddalić (pkt II wyroku).

Suma not odsetkowych (34,58 zł + 563,20 zł, k. 57 i k. 68) wynosząca 597,78 zł obejmowała skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych. Prawidłowo, wobec treści art. 482 § 1 kc, powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu, co Sąd uwzględnił w pkt I 2 wyroku. Mając powyższe na uwadze na mocy § 3 ust. 2 umowy w zw. z 2 ust. 1 pkt 1 prawa pocztowego oraz art. 481 § 1 k.c. Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 6202,26 zł wraz z:

- 4) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 3 725,10 zł od dnia 16 lipca 2019 r. do dnia zapłaty,
- 5) odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 597,78 zł od dnia 16 lipca 2019 r. do dnia zapłaty,
- 6) odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1879,38 zł od dnia 12 lutego 2020 r. do dnia zapłaty, o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 zd. 2 k.p.c. zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powódka uległa jedynie w części, w której nieprawidłowo obliczyła dzień początkowy naliczania odsetek od rekompensat- czyli, zdaniem Sądu, uległa tylko co do nieznaczącej części swego żądania. Na koszty procesu po stronie powódki w kwocie 2.067 zł złożyły się opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, opłaty od pozwu w wysokości 250 zł, oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1 800 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Asesor sądowy Tadeusz Górka